

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η άνταρση του άνδρος είνε μάρφως ενός μονάχα άτομου. Η άνταρση όμως της γυναίκας είνε μάρφως διαζήτηρον γενεών.

Όσο αγαπούμε μιάν γυναίκα, τής μιλάμε γιά τον έαυτό της. Όσο ταν λάφουμε νά την αγαπούμε, τής μιλάμε γιά τον έαυτό μας.

Όταν άκούς μιάν γυναίκα νά κατηγορή τον έρωτα κι' ένα συγγράμα νά περιφρονή τή γνώμη του Κοινού, νάσαι βέβαιος, ότι τó θέλητρο εκείνης άρχίζουν νά περνούν και τó ταλέντο του συγγράφους νά εξοπτίζεται.

Ό έρωτας, κατά τις περιστάσεις, λότε πύαχει από νοσοτία και λότε από αρσενιοτία.

Τό πνεύμα, ή φλόγα κι' ό έρωτας είνε πράγματα που δεν μπορούν νά χωριτούν.

Τό μυθιστόρημα του έρωτος μιάν γυναίκα περιλαμβάνει δυό κεφάλαια : στο πρώτο μέρος ή ήρωίς παραδίνεται, στο δεύτερο εγκαταλείπεται.

Πολλές γυναίκες νά ήσαν περισσότερο χαριτωμένες, άν άγνοούσαν ότι είνε... χαριτωμένες.

Άν είσ' έρωτευμένος, πάρε τά βοινά.

Είτε από έρωτα πεθάνεις, είτε από άρρώστεια, τó ίδιο πράγμα είνε.

Μόνο οί τυρλεϊ ρωτάνε γιατί ή γυναίκες έρωτευόνται τους ώραίους.

Ό έρωτας, ό βήχας, τó χόημα κι' ό καπνός δεν κρατάνε πολόν καιρό.

Στόν έρωτα θά βρης έν άφθονό τόσο μέλι όσο και φασμάδα.

Ό άληθινός έρωτας δεν γνωρίζει νόμους.

Ό έρωτας χρειάζεται πίσια κι' ή πίσια σταθερότητα.

οιά, μήπως ήταν ό "Υ6 ; Μά όταν έφτασε εκεί, δεν ίδε τίποτε...

Είχε προχωρήσει πειά βαθειά μέσα στο δάσος. Τό σκοτάδι ήταν τόση πυκνό κι' ή Ζανέττα θυμήθηκε έξωρα τις ιστορίες τών φαντασμάτων κι' άρχισε νά φοβάται. Ένα σήνος την έκανε νά τρέμη διάζληρη και κρύος ιδρώς έβρεχε τó μέτωπό της.

Κι' ό "Υ6 δεν φωνάζαν πουθενά.

Πού ήσαν λοιπόν ό άρραβωνιαστικός της ; Μήπως τó στοιχειό τόν είχε φωνάξει κι' αυτός δεν μπόρεσε ν' αντίσταθί στο κάλεσμα του ;

Μήπως ήταν κρεμασμένος σε κάποιο δέντρο ; — Θεέ μου ! Πόσο θά ήθελε νά γυρίσει πίσω ή φτωχή Ζανέττα. Μά είχε παραπλανηθεί πειά μέσα στο δάσος και δεν ήξερε πούά διέθινον ν' ακολουθήσει.

— Παναγία μου, ψηθύρισε μέ άγωνία, βοήθησέ με. Έξαφνα τότε μιάν φωνή άλλοκλητή άκούστηκε μέσα στο δάσος, μιάν φωνή πνευμένη, βραχνή :

— Ζανέττα ! Ζανέττα !...

Φοβήθη !... Ήταν ό κρεμασμένος τή φώναζε !

Η Ζανέττα έβαλλη, άρχισε νά τρέχει άκράτητα. Ό μεγάλος φόβος της είχε ξενοδοήσει τις δυνάμεις της και έτρεχε, έτρεχε σάν τρελλή.

Μά έξαφνα, φοβήθη ! Βήματα γρήγορα, βιαστικά, αντίχρησαν πίσω της κι' ή φοβερή φωνή άκούστηκε ζοφρότερη τώρα :

— Ζανέττα !... Ζανέττα !...

Ό κρεμασμένος θά την έπαινε σε λίγο ! Ήταν χαμένη ! Σφίγγοντας τά δόντια της άπ' την τρομάρα, μέ τά μάτια θολά, έξακολούθησε νά τρέχει σάν τρελλή.

Έξαφνα, τó έδαφος υπεχώρησε κάτω άπ' τά πόδια της κι' ή δύστυχη νέα κατοραζήθηκε σε ένα βαθύ γκρεμό...

Όταν σε λίγο ό "Υ6 — γιατί αυτός ήταν που τή φώναζε και την κάλυψε, τρέχοντας ξοπίσω της — έφτασε στην άκρη του γκρεμού και κατάλαβε τή σμφορά που τόν είχε βρει, άρχισε νά χτυπάει και νά φωνάζει άπειλομένα :

— Ζανέττα !... Ζανέττα !...

Μά ή Ζανέττα βρισκόταν πειά νεκρή στο βάθος του γκρεμού...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ

Άπόψε όποιος αγαπήσε, μαζί μου άς τραγουδήσει, άπόψε όποιος γελάστηκε αντίμα μου άς μεθύσει. Βαθύ σά μαχαριά σκοπό νά κλάρη ή λατέρνα κι' όποιος περνάει, κάπελα, σταμάτα τον και κέφνα... Κι' άν σε φωτύνε ποιός κερνά, πές τους ό γινός τ' Άνέστη, που άγάτησε σάν τον Χριστό κι' έσφαξε σάν άράτης ! Άπόψε έγω τó κόλυβο μοιράζω τής αγαπής κι' άντίς εβίβα, λέγε τους νά κρίζουν : «Θεός σχωφέστη...». Τό αίμα που μέ τó φιλά μου στράγγισε ή Χρυσώ, άπόψε έγω, σε μιάν στιγμή, έλο τó πήρα πίσω κι' είδα μέσα στά μάτια της, που φωτίζαν άκόμη, μαζί μέ τήν άντάρα της και κάτι σά συγκώμη... Είνε βαθύς ό πόνος μου κι' ή λύπη μου είνε τόση, ιά όσο κι' άν σφίγγει τήν ψυχή, δεν έχω μετανοήσει, γιατί τó κρέμα ήταν βαρύ κι' ή γελασιά μεγάλη, που άν ίσως κι' άνασταίνονταν, θά τή χτυπούσε λάλι !...

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Εγώ, ρέ, τή ζωή δέ συλλογίζομαι, γιά τήν αγαπή μου και γιά τó θνομά μου κι' άν λυώσω μέσ' στά κάτεργα, σ' άρκίζομαι, θά τώχω γιά τμή και καινήμα μου". Είρω πώς τó παράθυρο τó σφάληρες, κι' άπότίστα θά μείνουν τά ζουλοπύλια, έξω τó καναρίνι πώς τó χάρισε, άλλοιως θά σκοσεσά είδώ από τή ζουλοία... Κι' άν ρέφω άκόμα δώ που δεν ήλιάζομαι, γιά τόν προχτεσινό μου έκεινο φρόνο, παρηγοριά θά τώχω, σά στογάζομαι, γιά σένα, ρέ μικρό, πώς τó πλερώνω !...

ΠΕΡΙ ΒΟΥΤΗΓΜΑ

Κι' άν έκλεψα, γιά σένα ξεφτελάτηρα, γιά νά σού γίνω, σκόλια, πού χαλάντης κι' άκόμα γιά τά σένα φυλακιστήρα, γιά νά φρανό στά μάτια σου μεριπλάντης... Και τώρα, επειδή τάχα γουστάρησε; τó γειτόνά σου μέ τó δαχτυλίδι, νομίζεις πώς μαζί μου κινιτάρησε, μαύρο και κολοβά σε τρώει φείδι ! Έχτός κι' άν είνε κόλλο και μωρτζεσα, πώς θά τού τ' βουτήξει; ρέ τσαχλίνα, γιά νά τó μετατρέψουμε — άνάψεσαι; στο κατελείο τού Βύγγου, σε ρετσίνα... Άν θέλεις τώρα τρώο, γιά τó βουτήγμα, βάλε στά δαχτυλά σου γλυκερήνη και πά' στη χειροφία και στο ζουλήγμα κατάρφες στη φουχία σου νά μείνη...

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΟΤΗΣ

Μέ τó κοινοτήμα τ' άνοιχτό τó έξωμο κι' έξώφυλο, πούταν μαροστά του πιο φραχτό τής Εύας τó σκυρόφυλο. Στο Φάληρο μου συγχωπάς, πούνας πάνω στην κάρτα του κι' έξελογιστή ένας πατάς και πέταξε τά ράσα του... Άν τή ζωύλα σου αγαπάς, σταμάτησε τά μπάνια σου, γιατί που φαίνεται, όποιος πύς, μύρα θά βάλη ή μάνα σου. Και στη δική μου τή γεννά, ρέ έξωμο κι' ύδρόβια, φόνους μετρούμε δέκα έννη κι' ετώνες τρεις ισοβία...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΦΙΛΙΑ-ΚΟΙΛΙΑ

Στη θερμή τήν άγκαλιά της με αγαπή μέ κρατούσε μέσ' στά μάτια μέ κεττούσε και μου έδινε φιλά. Θυμάσαι όταν μωδούσε; στα χείλη ένα φιλά; Βαθύ σημαδι μου άφησε σάν νάττανε... καρφι. Κι' έσκαπόμουν πώς γιά νάχη τόση δρεξί, γιά χάδια σίγουρα δέ νάχε άδεια σάν κι' έμένα τήν καλιά.

«Φ Ι Λ Ι Δ Ι»

Σ' ΕΝΑΝ ΓΟΗΤΑ

Λές ότι όλες σ' αγαπούν κι' όλες γιά σε πεθαίνουν κι' ότι από τους έρωτας, μαρτύρια τραβάς. Γιά τούτο ένα συμπέρασμα όλοι οι γνωστοί σου (βγάδουν; πώς είσαι γλυκοκάματος, γιά; είσαι... μπιτ χαλδάς.

